

Medtem akordi so poslednji,
lahnega valčka potihnili,
še en pogled v tvoje oči
in spet sem sam — med mnogimi.

Obrnem sanjajoč se proč,
obraz pa tvoj mi pred očmi ostane,
nato odidem v jasno noč,
kjer si hladim pekoče rane.

Zazrem tedaj se v nebo,
kjer zvezde svetle si migljajo
in druga drugi na uho
o ljubezni šepetajo.

Poraja v meni se tedaj obup,
čemu držim, kar mora ven, v sebi,
za srce moje sladki strup
zdaj mora ven in k tebi.

Povedat tega ti ne morem zdaj več sam,
zato v verze ti prelivam
izlive srca in njegovih ran,
nato pa tebi jih poklanjam.

Polde Kavčič-Svarun

Partizan Živko

Po polju, livadi so rože cvetele,
pozabljen ne bode do smrti mi dan,
ko stopil v gore med borce vesele,
ko bil sem med njimi junak partizan.

Alpe, vrhovi, temni gozdovi,
tu danes smo borci pravice sveta,
čeprav se vrstijo tu naši grobovi,
up nam svobode v srcih igra.

Rablje, krvrnike, fašistične pse,
vse naj odžene s te zemlje vihar,
prepad naj jih zemlje za večno požre,
Slovenec pravičen naj bo gospodar.

To moje je mnenje še danes jekleno,
misel še vedno v srcu budim,
z voljo podajam naprej se iskreno,
zavedam se dobro, zakaj se borim.

In takrat, ko svoboda bo zasijala,
ko združil slovanski se srečen bo rod,
takrat pa iz suženjstva zemlja bo vstala,
od radosti jokalo se ljudstvo povsod.

Zvonovi bučeči iz lin nam donijo,
pojejo pesem veselo, glasno,
pred armado fašisti tresoč se drhtijo,
veselja, življenja več zanje ne bo.

Avioni v zraku zdaj dnevno brnijo,
trdnjava se ruši fašista, brlog,
zavezniki naši z bliskom hitijo,
raduje trpeče se ljudstvo naokrog.

Naj žarki svobode razgrinjajo svet,
Tito naj vodja bo naš domovin',
ne pustimo sovragu te zemlje nam vzet',
v borbi le vztrajaj, Slovenec ti sin.

Železna so vrata pred nami, okovi,
ovir ne poznamo danes več, mej,
naša armada s tanki, topovi,
prodira in ruši se fašizem naprej.

Iskali svobodo, ki bliža se zdaj,
puško na ramo pa stopajmo v boj,
se bliža cvetoče pomladi nam raj,
za slovanski borimo se danes obstoj.

Veselje, zavednost naj v srcu ti klije,
misli so moje iz dneva v dan,
ura fašistom zadnja že bije,
s pogumom v borbo naprej partizan.

Ko sonce svobode sijalo bo, sreče,
ne bodeš Slovenec nikol več tlačan,
po rekah, potokih kri borcev zdaj teče,
že zginja z zemlje nam kruti tiran.

Oj, pridi svoboda, ki vsak jo želi,
kdor danes z zavestjo se zanjo bujuje,
na čelu pa Tito nam vodja si ti,
naj s tabo ves narod nekoč se raduje.

Lojze Hafner-Živko

Moj dom

Tam k' te polje žitno obdaja,
kjer živiš, ko sredi raja,
na koncu Trnja, te vasi,
požgan moj dom, zdaj več ga ni.

Zakaj moj dom je tu požgan,
oče moj, da v grob je djan,
to vedel človek bode vsak,
ki z nami v borbi je enak.

Kaj storil oče moj je blagi,
ki počiva v zemlji dragi,
ki v gomil' počiva mrtev,
poštenjak — nedolžna žrtev.

Krivca tega bo zločina
opisala zgodovina,
Rešek Janez on se piše,
sorodnik, sosed naše hiše.